

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 027061 21 Увп
Бањалука 13.10.2022. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Едине Чупељић предсједника вијећа, те Страхиње Ћурковића и Смиљане Мрше чланова вијећа, уз учешће Маје Савић, као записничара, у управном спору по тужби Привредног друштва М. д.о.о. Б., заступан по законском заступнику З. Ш., директору друштва (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 19.6.2020. године, туженог Министарства, у предмету инспекцијске контроле, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 027061 20 У од 02.3.2021. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 13.10.2022. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 027061 20 У од 02.3.2021. године се преиначава, на начин да се тужба уважава и оспорени акт поништава.

Тужени се обавезује да тужиоцу исплати трошкове управног спора у износу од 1.616,25 КМ у року од 30 дана од дана пријема пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против оспореног акта којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Управе број ... од 13.03.2020. године. Тим рјешењем тачком 1 диспозитива забрањује се Привредном друштву М. д.о.о. Б. са пословним сједиштем Б. с. в. бр. ... Б. омогућавање примања готовинских уплата за интернет игре на срећу преко посредника у плаћању који не посједује одобрење за обављање услуга посредовања у плаћању интернет играма на срећу Министарства ... на уплатно-исплатном мјесту М. на адреси Ј. Р. П. на период од 30 дана.

Одбијање тужбе је образложено разлозима да је оспорени акт законит и да се утврђено чињенично стање не може довести у питање приговорима тужиоца да он није знао да ли уговорна страна преко које врши пословање посједује одобрење Министарства, јер то правно лице А. ц. к. д.о.о. Б. нема одобрење Министарства а што је у супротности са чланом 89 став 1 и чланом 91 став 2 Закона о играма на срећу („Сл. гласник РС“, број 22/19- у даљем тексту Закон) и чланом 1 став 4 Правилника о привређивању интернет игара на срећу („Сл. гласник РС“, број 45/19, 64/19 и 104/19-у даљем тексту Правилник) када је инспектор правилно забранио примање готовинских уплата за интернет игре на

срећу на период од 30 дана и да је према учиниоцу прекршаја издао прекршајни налог којим је правно лице кажњено са 20.000,00 КМ, а одговорно лице са 5.000,00 КМ.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија наведену пресуду из основа садржаног у одредби члана 35 став 2 Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Истиче да су оспорени акт као и побијана пресуда донесени повредом члана 8 Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“, број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18 – у даљем тексту: ЗОУП) јер ни тужени, а ни суд, нису придали значај чињеници да је уговор о пословној сарадњи у посредовању између тужиоца и А. ц. к. д.о.о. Б. закључен у вријеме када посреднику није требало одобрење Министарства дефинисано измјенама Правилника од 06.12.2019. године који је ступио на снагу 14.12.2019. године будући да је уговор закључен 01.10.2019. године. Према члану 1 став 2 уговора пружалац даје овлашћеном посреднику да у његово име, за његов рачун у пословницама пружаоца, путем пословног пос терминала/инсталиране апликације пружи услугу уплате на онлине кориснички рачун који корисник има отворен код пружаоца. По основу пружања услуге из асортимана пружаоца, овлашћени посредник остварује право на уговорену накнаду, а чланом 2 тог уговора гдје је јасно прописано да је обавеза овлашћеног посредника да о свом трошку набави, инсталира и повеже потребну техничку опрему, те постави пос терминале односно о свом трошку инсталира апликацију по основу које ће бити омогућено да се пруже услуге у пословницама пружаоца. Даље наводи да је одредбом члана 16 став 4 Правилника прописано да у случају када се плаћање врши електронским путем посредника (ваучери, бонови, електронски и дигитални новац, е-новчаник и сл.) посредник у плаћању може бити и правно лице које је дужно да прибави одобрење Министарства уз испуњавање одређених услова и став 6 којим је регулисано да посредник у плаћању не може истовремено бити приређивач интернет игара на срећу, па произлази да наведена забрана није могла бити изречена тужиоцу већ евентуално А. ц. к. д.о.о. Б. као пружаоцу услуге будући да тужилац није обављао послове пружања услуге посредовања, већ приређивања игара на срећу. Наводи да је рјешењем инспектора изречена забрана омогућавања готовинских уплата за интернет игре на срећу преко посредника у плаћању позивом на одредбу члана 107 став 1 тачка 5) Закона којом је прописано да у случају када утврди да је овај закон или други пропис повређен, инспектор има обавезу и овлашћење да нареди принудно затварање објекта, односно забрани обављање дјелатности приређивања игара на срећу у том објекту на период од 30 дана, па произлази да није имао могућност изрицања забране омогућавања примања готовинских уплата за интернет игре на срећу па је доношењем побијане пресуде повређен члан 10 тачка 4 у вези члана 35 став 2 ЗУС. Истиче да је рјешење у дијелу изрицања прекршајних санкција контрадикторно изреци јер члан 114 став 1 тачка 21 Закона дефинише приређивање игара на срећу на аутоматима, а не интернет игре на срећу. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи или укине, а тужиоцу досуде трошкови управног спора према исказаном трошковнику.

Тужени у одговору на захтјев истиче да остаје код разлога из оспореног акта и навода одговора на тужбу додајући да је побијана пресуда правилна и

законита, а наводи захтјева неосновани. Предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Размотривши захтјев, одговор на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39 ЗУС, суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да је рјешењем инспектора Управе тужиоцу изречена мјера забране омогућавања примања готовинских уплата на интернет игре на срећу преко посредника при плаћању јер наведени посредник нема одобрење Министарства на уплатном мјесту тужиоца у ул. Ј. Р. ... П. на период од 30 дана. Оспореним актом одбијена је жалба тужиоца, а побијаном пресудом је одбијена тужба и одржан на снази оспорени акт из разлога који су наведени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Правилно тужилац истиче да је доношењем оспореног акта, као и побијане пресуде, почињена повреда материјалних прописа.

Наиме, одредбом члана 1 став 3 Правилника о измјени и допуни Правилника о приређивању интернет игара на срећу („Сл. гласник РС“, број 64/19) прописано је да се уплатама електронским путем сматрају уплате у интернет играма на срећу које подразумевају плаћање електронским или дигиталним новцем, електронским трансферима путем посредника (ваучери, бонови), мобилним и интернет плаћањима, паметним картицама, те другим системима електронског плаћања, а онда је Правилником о измјени Правилника о приређивању интернет игара на срећу („Сл. гласник РС“, број 104/19) потпуно измијењен члан 16, па у релевантном дијелу у ставу 4 гласи: „У случају када се плаћање врши електронски, путем посредника (ваучери, бонови, електронски или дигитални новац, е-новчаник и сл.) посредник у плаћању може бити правно лице које је дужно да прибави одобрење Министарства ... уз испуњавање услова који су даље прописани у тачкама 1 до 5 тог става.“.

Будући да је тужилац уговор о вршењу услуга посредовања са А. ц. к. д.о.о. Б. закључио у складу са важећим одредбама Правилника о измјени и допуни Правилника („Сл. гласник РС“, број 64/19) који је важио у вријеме закључења уговора, онда се не може налагати тужиоцу мјера која се заправо једино може наложити посреднику, јер посредник не испуњава услове који су прописани измијењеним чланом 16 Правилника, при чему треба имати у виду одредбу члана 110 став 1 Устава Републике Српске („Сл. гласник РС“, број 21/92, 28/94, 8/96, 13/96, 15/96, 16/96, 21/96, 22/02, 26/02, 30/02, 31/02, 69/02, 31/03, 98/03, 115/05 и 48/11, у даљем тексту: Устав РС) по којој закони, други прописи и општи акти не могу имати повратно дејство, па онда тужилац није могао у вријеме закључења уговора тражити од посредника прибављање друге документације која тада важећим правним прописом (Правилником о измјени и допуни 64/19) није ни била прописана, како то правилно истиче тужилац прво у жалби, а затим у тужби, а сада и у захтјеву.

На основу наведеног, није прихватљив закључак нижестепеног суда да је тужилац пре закључења правног посла, у овом случају уговора, био дужан да провјери да ли посредник испуњава законом прописане услове, односно да ли има

одобрење Министарства ... када тај услов није био прописан Правилником у вријеме закључења уговора.

У конкретном случају, инспектор је могао наложити отклањање неправилности у пословању посредника тако што ће затражити да у року од 30 дана прибави потребно одобрење и своје пословање усклади са измијењеним чланом 16 Правилника.

Тужилац нити је овлашћен, а нити је дужан, да испитује да ли друга уговорна страна испуњава законске услове за обављање дјелатности, а поготово када је та уговорна страна изјавила да има сва одобрења у складу са Законом, а што је извјесно и имала у вријеме закључења уговора јер су одредбе Правилника измијењене након закључења тог уговора, при чему се мора узети у обзир и чињеница да је тек од 19.02.2020. године, како то тужилац наводи, а тужени ту чињеницу не оспорава, био видљив преглед лица која су добила одобрење Министарства.

Стога, посљедично, поништавањем оспореног акта, отпада могућност издавања прекршајног налога тужиоцу за наведени прекршај.

Из наведених разлога, побијана пресуда је захваћена повредама из одредбе члана 35 став 2 ЗУС, па се отуда захтјев тужиоца уважава и наведена пресуда преиначава на основу одредаба члана 40 став 1 и 2 тог закона, на начин како је то одређено изреком пресуде.

Одлука о трошковима поступка заснива се на одредби члана 49 и 49 а) став 1 ЗУС којом је прописано да је странка која изгуби спор дужна противној странци надокнадити трошкове спора, члану 397 Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС”, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13 – у даљем тексту: ЗПП) којим је прописано да ће суд када преиначи одлуку против које је поднијет правни лијек, одлучити о трошковима поступка и члану 387 истог закона којим је регулисано ако је прописана тарифа за награде адвоката или за друге трошкове, ови трошкови ће се одмјерити по овој тарифи. Висина трошкова, коју је тужени дужан исплатити тужиоцу, кога заступа адвокат одређена је сходно Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Сл. гласник РС“, број 68/05 – у даљем тексту: Тарифа) којом је у Тарифном броју 3 прописано да, за састављање правног лијека у непроцјењивим стварима у управном спору, висина награде износи у висини награде из става 1 овог Тарифног броја (300 бодова) увећана за 50% и износи 450 бодова, па како вриједност бода, у смислу члана 14 Тарифе, износи 2,00 КМ то се за састав захтјева утврђује износ од 900,00 КМ, затим на име паушалне накнаде од 25% у смислу члана 12 Тарифе износ од 225,00 КМ, те на име пореза на додату вриједност од 17%, у смислу члана 6 Тарифе, износ од 191,25 КМ, с обзиром да је именовани регистрован као обвезник индиректног пореза (потврда Пореске управе), односно укупно 1.316,25 КМ колико је тужилац и затражио у захтјеву, а све у складу са наведеном Тарифом.

Записничар
Маја Савић

Предсједник вијећа
Едина Чупељић

Тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић